

Keloğlan Okula Gidiyor

Bir varmış bir yokmuş. Bir Keloğlan varmış. Keloğlan kırlarda gezip tozmayı, oynamayı çok sevmiş.

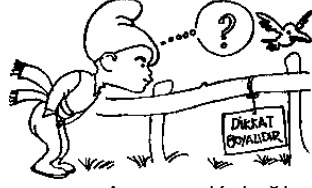
Keloğlan'ın bütün arkadaşları okula gidiyorlarmış. Ama Keloğlan okula gitmek istemiyormuş.

- Okulda benim canım sıkılır. Kırlarda gezip oynamaktan daha hoş şey olur mu? diye düşünüyormuş.

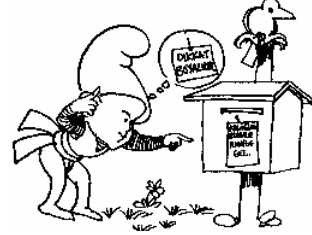

Keloğlan bir gün yine kırlara çıkmış. Gezip dolaşırken bir çitin üzerine oturmak istemiş. Çitin üstünde "DİKKAT!"

YENİ BOYANDI! diye bir yazı varmış.

Ama Keloğlan okula gitmediği için okuma-yazma bilmiyormuş. Bu yüzden levhadaki yazıyı okuyamamış. Çitin üstüne oturmuş, üstü başı yağlı boya olmuş.

Ertesi gün evlerindeki posta kutusunun üstünde bir kağıdın durduğunu görmüş.

- Herhalde bu kağıtta da YENİ BOYANDI yazıyor. Birisi posta kutumuzu boyamış. Dokunup da üstümü kirlitemeyim, demiş ve kutuya elini bile sürmemiş.

O gün öğleden sonra Keloğlan bir ağacın altına oturmuş. Oynayacak oyun bulamadığı için can sıkıntısından patlıyormuş.

- Ne yapсам? diye düşünüp dururken ellerinde yiyecek sepetleriyle kır gezintisine giden arkadaşlarını görmüş.

- Tüm arkadaşlarım pikniğe gidiyor. Peki ama beni neden davet etmediler? diye sormuş kendi kendine.

Sezdirmeden peşlerine takılmış. Çocuklar bir süre sonra ağaçların altında uygun bir yer bulup oturmuşlar. Yiyecek sepetlerinden türlü türlü yiyecekler çıkarıp yemeye başlamışlar.

Keloğlan bir ağacın arkasına gizlenmiş, onları izlemeye başlamış. Kendisini unuttukları için büyük bir üzüntüye kapılmış.

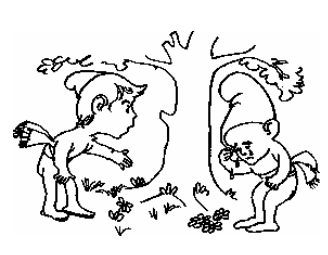

Onceleri için için ağlıyormuş, ama bir süre sonra farkında olmadan hüngür hüngür ağlamaya başlamış.

Arkadaşları:
- Bu ağlama sesi nereden geliyor aca-

ba? demişler. Şöyle bir bakınca da ağacın arkasında ağlamakta olan Keloğlan'ı görmüşler.

Hemen kalkıp yanına gitmişler.

- Neden ağlıyorsun? Niye bu ağacın arkasına saklandın? Soframıza niçin gelmiyorsun? diye sormuşlar.

Keloğlan:
- Beni kimse çağırmadı da ondan ağlıyorum, demiş.

Çocuklardan biri:
- Nasıl olur? Biz seni davet ettik. Davetiyeği posta kutusuna ben kendi elimle koydum, demiş.

Keloğlan:
- İyi ama ben o kağıtta "Yeni Boyandı" yazılı sanmıştım. Ah, meğer okula gitmemekle, okuma-yazma öğrenmemekle ne kadar yanlış bir iş yapmışım. Yarın ben de sizinle okula geleceğim, demiş.

Gerçekten de ertesi gün okula gitmiş. Okulunu ve öğretmenini çok sevmiş. Çalışkan bir öğrenci olmuş. Sınıfını da geçmiş.

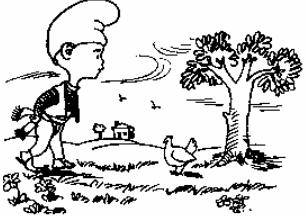
Keloğlan ve Anneler Günü

Bir varmış bir yokmuş. Keloğlan adında bir çocuk varmış. Keloğlan'ın yaşlı anasından başka kimsesi yokmuş. Keloğlan annesini çok ama pek çok sevmiş.

Keloğlan o sabah kara kara düşünüyormuş. Çünkü o gün **Anneler Günü**'ymüş. Keloğlan annesine armağan olarak ne vereceğini bilemiyormuş.

Uzun uzun düşünmüş ama bir türlü uygun bir armağan bulamamış. Aradığı armağanı bulmak için yollara düşmüş. Giderken yolda karşısına bir tavuk çıkmış.

Keloğlan:
- Günaydın, Tavuk Kardeş. Bugün Anneler Günü. Anneme armağan vermek istiyorum. Bana bir şey verebilir misin?

Tavuk Kardeş:
- Gıt gıt gıdak! Sana taptaze bir yumurta verebilirim, demiş.
Keloğlan:
- Teşekkür ederim ama annemin yumurtası var, demiş.

Keloğlan yoluna devam etmiş. Derken bir keçi çıkmış karşısına:
- Günaydın Keçi Kardeş! Anneler Günü için bana bir şey verebilir misin?

Keçi Kardeş:
- Bee, bee! Peynir yapmak için sana süt verebilirim. Keloğlan:
- Teşekkür ederim ama annemin peyniri var, demiş.

Keloğlan yoluna devam etmiş. Derken, bir de bakmış ki karşıdan bir inek gelmiyordu!

- Günaydın İnek Kardeş! Anneler Günü için bana bir şey verebilir misin?

İnek Kardeş:
- Möö, möö! Sana sütle tereyağı verebilirim, demiş. Keloğlan:

- Teşekkür ederim ama annemin sütü de var tereyağı da, demiş.

İnek Kardeş:
- Öyleyse Ayı Dayı'ya sor. Annene vereceğin en uygun armağanı o sana söyler, demiş.

Bunun üzerine Keloğlan doğruca Ayı Dayı'nın inine gitmiş ve aynı soruyu sormuş:

- Günaydın Ayı Dayı. Anneler Günü için bana bir şey verebilir misin? Ayı Dayı homurdanarak konuşmaya başlamış:

- Anneler Günü için sana verebileceğim bir şey yok. Ama istersen sana annene verebileceğin armağanı söyleyebilirim, demiş. Sonra Keloğlan'a yaklaşıp kulağına gizlice bir şeyler fısıldamış.

Keloğlan bunu işitince çok sevinmiş.

Hemen koşa koşa eve gelmiş. Annesi kapıda onu bekliyormuş. Keloğlan:

- Bil bakalım anneciğim. Anneler Günü'nde sana ne armağan vereceğim, demiş.

Annesi Keloğlan'ın vereceği armağanı bulmaya çalışmış:

- Yumurta mı? diye sormuş. Keloğlan:
- Yumurta değil, demiş.

- Peynir mi?
- Peynir de değil, demiş Keloğlan. Annesi:
- Sütle tereyağı mı? diye sormuş. Keloğlan:

- Ne süt ne tereyağı, demiş.

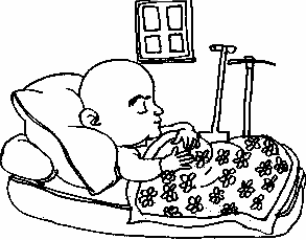
Annesi Keloğlan'ın vereceği armağanın ne olduğunu bir türlü bilememiş. Bunun üzerine Keloğlan kırlardan topladığı bir demet çiçeği annesine uzatmış, sonra ona sarılmış ve **kucak dolusu sevgisini** vermiş.

Keloğlan Dişçiden Korkmaz

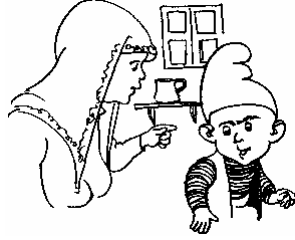
Bir varmış bir yokmuş. Keloğlan adında sevimli bir çocuk varmış. Keloğlan çok akıllı, çok çalışkan bir çocukmuş.

Yalnız bir kusuru varmış Keloğlan'ın. Dişlerinin temizliğine hiç özen göstermezmiş. Yemeklerden sonra ve gece yatmadan önce dişlerini hiç fırçalamazmış.

Bu kadarla kalsa neyse... Keloğlan fındığın kabuğunu da dişleriyle kırarmış. Düğüm çözerken de dişleriyle çözermiş.

Annesi sık sık uyarırmış Keloğlan'ı:

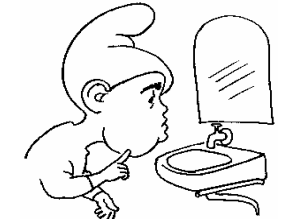
- Ah benim kel oğlum, keleş oğlum, canım oğlum! Fındığı dişinle kırma. Dişlerini fırçalamayı unutma. Dişlerin çürür sonra...

Ama bütün bu uyarılar Keloğlan'ın bir kulağından girer öbüründen çıkmış. Yemeklerden sonra dişlerini fırçalamadığı gibi fındığı dişleriyle kırmaktan geri kalmazmış.

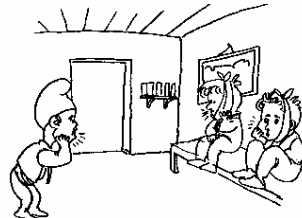
Sonunda bir gün olanlar olmuş. Keloğlan'ın dişlerinden biri çürüyüvermiş. Bir gece yarısı korkunç bir ağrıya uyanmış. Ağrıyı dindirmek için ne yapacağını bilememiş. Sabaha kadar uyku girmemiş gözüne.

Sabahleyin aynaya baktığında ne görsün? Sol yanağı davul gibi şişmemiş mi? Üstelik de sızım sızım sızılıyormuş...

Annesi Keloğlan'ı dişçiye götürmek istemiş. Keloğlan dişçiden korktuğu için önce gitmek istememiş, ama sonra ağrı öyle fazlaşmış ki dayanamamış, gitmeye razı olmuş. Annesi Keloğlan'ın elinden tutmuş, birlikte dişçiye gitmişler.

Diş doktorunun bekleme salonunda başka çocuklar da varmış.

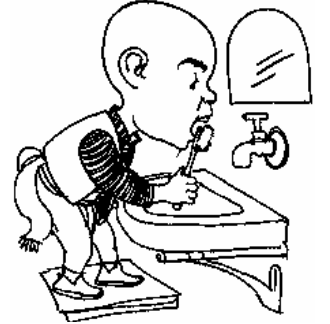
O çocukların da yanakları davul gibi şişmişmiş. Çünkü onlar da Keloğlan gibi ağız sağlığına dikkat etmiyor, yemeklerden sonra dişlerini fırçalamıyorlarmış.

En sonunda sıra Keloğlan'a gelmiş. Diş doktoru gülümseyerek Keloğlan'ı koltuğa oturtmuş. Ağızını açtırmış, dişlerini kontrol etmiş.

Diş doktoru, Keloğlan'a bir iğne yapmış. Keloğlan'ın canı hiç acımamış. Az sonra, ağrıyan çürük diş çekilmiş. Keloğlan ağrıyan dişten kurtulduğu için çok sevinmiş.

Bu olay Keloğlan'a ders olmuş. Artık eskisi gibi düğümleri dişleriyle çözümüyor, fındığı dişleriyle kırıyor. Üstelik her yemekten sonra dişlerini mutlaka fırçalıyormuş.

Onu tanıyan herkes Keloğlan gülsün, gülümsesin istiyormuş. Çünkü Keloğlan ne zaman gülse bembeyaz, pırl pırl, sağlıklı dişleri ortaya çıkıyormuş.

Sen de Keloğlan gibi her yemekten sonra dişlerini fırçalamayı unutma!..

Keloğlan'ın Çubukları

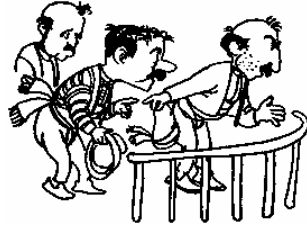
Keloğlan'ın köyünde çok güzel bir ağaç varmış. Bu ağaç aşağı sarkan dalları ve yemyeşil yapraklarıyla yazın insanların gölgesinde oturup dinlendikleri şirin bir ağaçmış.

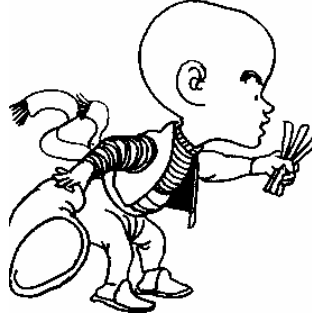
Köy halkı bir sabah uyanınca ne görsün? Sevgili ağaçları bilinmeyen kimselerce kesilmemiş mi? Herkes çok üzülmüş ve suçlunun kim olduğunu araştırmaya başlamışlar.

Üç adamdan kuşkulandı. Adamları tutup yargıcın karşısına çıkarmışlar.

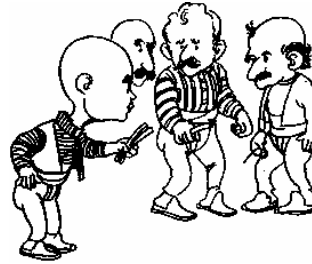
Ama adamlar ağacı kestiklerini kabul etmiyor, suçu birbirlerinin üstüne atıyorlarmış.

Yargıç asıl suçlunun kim olduğunu anlamamış. O sırada Keloğlan ortaya çıkmış. Elinde üç tane çubuk varmış.

- Ben asıl suçlunun kim olduğunu anladım. Şu elimde gördüğünüz çubuklar büyülüdür. Bu çubukların yardımıyla, o yararlı ağacı kesen suçluyu bulacağım, demiş.

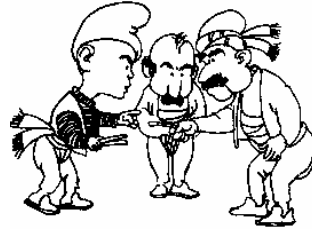
- Keloğlan'ın elindeki çubuklar aynı boydaymış. Keloğlan her adama birer çubuk vermiş.

- Bu çubukları alın, bu gece sizde kalın. Ertesi sabah çubuklarla birlikte yine buraya geleceksiniz. Ağacı kim kestiye onun çubuğu bir parmak kadar uzayacak. Kimin çubuğu uzunsa suçlu odur!

Adamlar çubuklarını almışlar, evlerine gitmişler. Ertesi sabah herkes köy meydanına toplanmış ve merakla beklemeye başlamış.

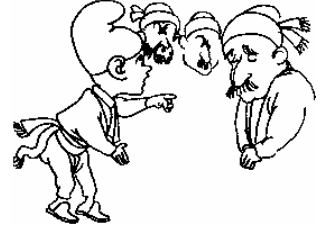

Az sonra ellerinde çubuklarla adamlar gelmişler. Keloğlan adamlardan çubukları almış, boylarını ölçmüştü. Adamlardan birinin çubuğu öbürkülerinden bir parmak kadar daha kısaymış.

Keloğlan sormuş:
- Bu çubuk kimin?

Adamlardan biri:
- Benim, demiş.

Keloğlan o zaman kalabalığa dönmüş:

- Ağacı kesen bu adamdır. Geceleyin bir parmak kadar uzayacağına inandığı için çubuğun boyunu bir parmak kadar kısalttı. Oysa çubuk büyülü müyülü değildi. Zaten büyü diye bir şey de yoktur. İşte bu yüzden onun çubuğu

ötekilerden kısa kaldı. Evet suçlu bu adamdır..

Gerçek suçluyu ortaya çıkardığı için herkes Keloğlan'ı alkışlamış.